

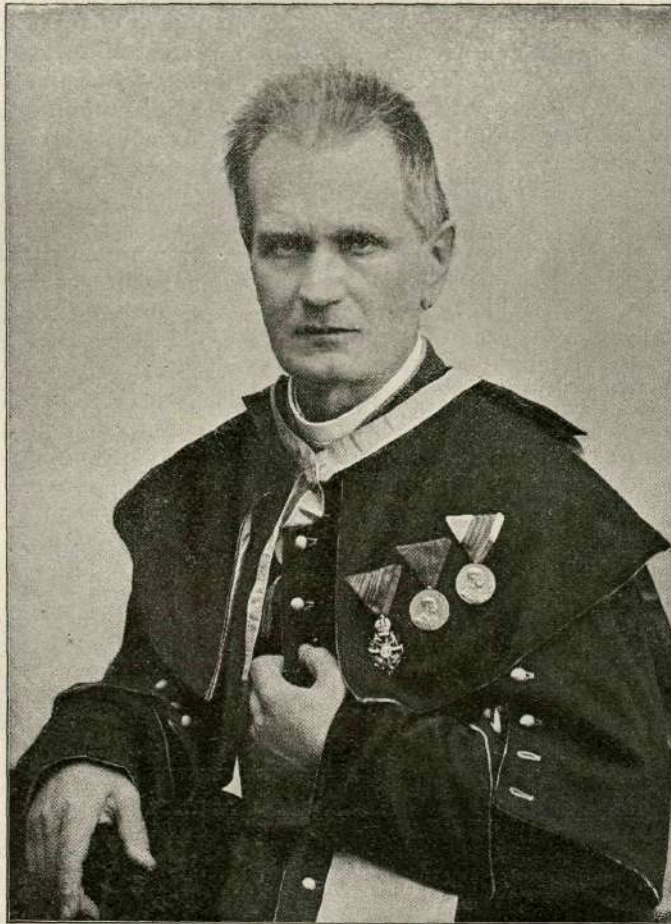
stavil dr. Franc Sedej. Učeni bibličist nam pregledno analizira „Joba“, kar je čitatelju potrebno, da more slediti logičnemu razvoju govorov in najti glavno misel, katera je zavita v orientalsko-bujno pripovedovanje in se stopnjuje polagoma do vedno večje jasnosti. S tem je prevod mnogo pridobil. Priporočamo to dragoceno knjižico kar najtopleje. L.

Slovenski fantje v Bosni in Hercegovini 1878.

Ob petindvajsetletnici bosenske zasedbe spisal Jernej plem. Andrejka. 1. snopič. 1904. — Ne pretiramo, če trdimo, da se bo velezanimivo delo, ki nam ga je družba poklonila s knjigo o „slovenskih fantih“, med ljudstvom priljubilo in postalo v kratkem popularno kakor malokatera druga knjiga. Mnogo teh „fantov“, kakor nam na mnogih mestih pove pisatelj sam, je sicer že v grobu, večina pa jih živi v zreli moški dobi po slovenskih posestvih in drugod. Spomin na leto 1878. je med njimi živo ohranjen. Poslušali smo jih kot deca z usti in z ušesi in lasje so se nam ježili, ko smo čuli, kako so v vojski švigale kroglice, kako so se po tleh trkljale odsekane glave, kako je curkoma tekla človeška kri itd. S posebno živahnostjo znajo pripovedovati kmetiški ljudje, ki si resnično štejejo v čast, da so se kdaj borili za cesarja. Seveda po svoje pretiravajo; a vidi se jim, kako so ponosni, ker jih vsa družba napeto posluša, ko popisujejo turško grozovitost pa neustrašenost „cesarskih“. V zimskih večerih in ob nedelj-

skih popoldnevih bo ta Andrejkotova knjiga v kmetiških prijateljskih krogih gotovo priljubljen gost, in le čestitati moramo družbi, ki jo je izdala, in marljivemu pisatelju, ki pri sestavljanju brez dvoma ni imel majhnega truda. O celotnem vtisku knjige bomo mogli soditi, ko izide še drugi snopič; za zdaj omenjamo le glavne vrline, ki označujejo njo in pisatelja.

V pripovedovanju nam je predvsem imponirala nehlinjena pisateljeva ljubezen do habs-

Msgr. Tomo Zupan,
prvomestnik „Družbe sv. Cirila in Metoda“.

burške domovine. Veseli nas ta pieteta zlasti naše dni, ko se različne neslovenske, ponajveč tudi nekrščanske struje z enakovnemo trudijo izpodnesti oltar in prestol, pobiti cerkveno in državno avtoriteto. — Prijetno nas je nadalje presenetila pisateljeva narodna zavest. Glavni namen mu je, da bi pokazal hrabrost in neustrašenost, patriotizem in zvestoboslovenskih fantov (primerjaj str. 49, 60., 72., 84. i. dr.). Slovenski rodoljubi mu bodo hvaležni, da je kot očividec in zanesljiva priča javno in brez obotavljanja izpovedal, kako vrolo so se slovenski mladeniči obnašali, ko jih je cesarski ukaz pozval pod orožje. Zares, o junakih, kakršen je bil na primer Škodlar (str. 61.), se bere kakor v pravljici! — Dobro nam je tudi dela pisateljeva odkritosrčnost in resnicoljubnost (prim. stran 16., 38., 145. i. dr.). Krščanskim načelom priznava dolžno spoštovanje; kjer vidi resnično religioznost, jo pozdravlja z gorkimi besedami (prim. stran 90., 91., 102. i. dr.). V knjigi se